

Sygnatura akt IV Ka 857/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie :	SO Waldemar Majka SO Sylwana Wirth
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 roku

sprawy **R. M.**

oskarżonego z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 217 § 1 kk, art. 164 § 1 kk, art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 1 sierpnia 2013 roku, sygnatura akt II K 1294/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K.z Kancelarii Adwokackiej w Ś.516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 857 / 13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył R. M. o to, że:

I. w okresie od dnia 1 o dnia 2 kwietnia 2011 roku w Ś., woj. (...), układając w mieszkaniu drewno w stos przypominający ognisko, kier wal wobec I. M.groźby podpalenia jej mieszkania, które wzbudziły w zagrożonej uzasadniona obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 21 grudnia 2001 roku sygn. akt III K 191/01 za czyn z art. 280 § 2 kk a

kare sześciu lat pozbawienia wolności, która odbywał w okresie od dnia 2 czerwca 2001 roku do dnia 2 września 2002 roku oraz od dnia 12 marca 2005 roku do dnia 30 czerwca 2008 roku, to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II. w dniu 5 kwietnia 2011 roku w miejscu opisanym w pkt I, trzymając w rękach siekiere, kierował wobec I. M. groźby pozbawienia życia oraz podpalenia jej mieszkania, które wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt I to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

III. w czasie i miejscu opisanym w pkt II naruszył nietykalność cielesną małoletniego P. B. w wyniku uderzenia go pięścią w czoło to jest o czyn z art. 217 § 1 kk,

IV. w dniu 6 kwietnia 2011 roku w miejscu opisanym w pkt I, sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo zdarzenia zagrażającego życiu wielu osób oraz mieniu w wielkich rozmiarach w postaci pożaru budynku wielorodzinnego przy ul. (...) w ten sposób, że w nieustalony sposób zainicjował zapalenie drewnianych elementów konstrukcyjnych schodów prowadzących na strych budynku prowadząc do rozproszenia ognia na strych, korytarz i pomieszczenia mieszkalne na poddaszu grożącego pożarem, czym działał na szkodę F. B., J. B., L. B., H. W., T. W., E. Ł., J. Ł., N. Ł., M. Ł., A. Ł., A.H., J. K. (1), I. M. oraz T. B. tj. o czyn z art. 164 § 1 kk,

V. w dniu 6 kwietnia 2011 roku w miejscu opisanym w pkt I, używając przemocy wobec J. G. polegającej na kilkukrotnym uderzeniu go w twarz oraz grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia nakłaniał go do zaniechania składania zeznań w charakterze świadka w toczącym się pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Świdnicy postępowaniu 2 Ds. 1037/11, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt I tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

VI. w dniu 14 maja 2011 roku w miejscu opisanym w pkt I grożąc I. M. pozbawieniem życia nakłaniał ja do zmiany zeznań składanych w charakterze świadka w toczącym się pod nadzorem Prokuratury Rejonowej w Świdnicy postępowaniu 2 Ds. 1037/11, przy czym czynu tego dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt I tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2013r. sygn. akt II K 1294 /11:

I. oskarżonego R. M. uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w pkt I i VI części wstępnej wyroku i stwierdził, iż w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa

II. oskarżonego R. M. uznał za winnego tego, że w dniu 5 kwietnia 2011r. w Ś. woj. (...) trzymając w ręku siekiere groził I. M. pozbawieniem życia i spaleniem jej mieszkania, która to groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę, iż zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 21.12.2001r., sygn. akt III K 191/01 za czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od dnia 2.06.2001r. do dnia 2.09.2002r. i od dnia 12.03.2005r. do dnia 30.06.2008r., tj. występku z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

III. oskarżonego R. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej, tj. występku z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego R. M. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, tj. występku w art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 kk i za to na podstawie art. 164 § 1 kk wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

V. oskarżonego R. M. uznał za winnego tego, że w dniu 6 kwietnia 2011 roku w Ś. woj. (...) użył przemocy wobec J. G. polegającej na złapaniu za szyję, przewróceniu na ziemię i biciu pięściami po głowie oraz groził pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na niego, aby nie złożył obciążających R. M. zeznań w postępowaniu dotyczącym wyjaśnienia okoliczności powstania ognia w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w Ś., przy czym czynu dopuścił się w warunkach

powrotu do przestępstwa opisanych w pkt II wyroku tj. występku z art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 245 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w pkt II – V wyroku i wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 1 lipca 2011r. do dnia 14.05.2012r.,

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K.kwotę 2.494,44 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu ,

IX. na podstawie art. 624 § 1 kpk częściowo zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i wymierzył mu opłatę w kwocie 400 złotych.

Z wyrokiem tym w części skazującej nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1, 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu jakoby oskarżony dopuścił się popełnienia czynu posianego w punkcie IV części wstępnej wyroku czyli, że w nieustalony sposób zainicjował zapalenie drewnianych elementów konstrukcyjnych schodów prowadząc tym samym do rozprzestrzenienia się ognia,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu jakoby groźby kierowane wobec I. M.w dniu 05.04.2011 wzbudziły u niej obawę ich spełnienia,

- nadmierną surowość kary wymierzonej oskarżonemu za czyn opisany w punkcie II, III, IV, V i kary łącznej

Podnosząc powyższe na zasadzie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonego wyroku – uniewinnienie od zarzutów opisanych w punktach II i IV lub uchylene wyroku do ponownego rozpoznania w tym zakresie albo wymierzenie kar jednostkowych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i kary łącznej na zasadach absorpcji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy poczynił w sprawie jedynie trafne ustalenia faktyczne, bo oparte o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu oskarżonego R. M. mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku zawiera prawidłowy wywód logiczny, jest bardzo obszerne i wyczerpujące, przez co odpowiada wszystkim wymogom art. 424 kpk.

Apelujący dąży do zakwestionowania trafności ustaleń faktycznych wyroku w zakresie czynów II-go z art. art. 190 § 1 kk art. 64 § 1 kk oraz IV -go z art. 164 § kk. W odniesieniu do gróźb skierowanych wobec I.M. apelujący błędnie podnosi wadliwość ustaleń co do tego, że pokrzywdzona obawiała się spełnienia gróźb pozbawienia życia oraz podpalenia mieszkania. Mimo, że pokrzywdzona przed sądem korzystając z przysługującego jej prawa odmówiła zeznań, to jednak Sąd I instancji ustalenia czynił w oparciu o inne, liczne dowody osobowe, tj zeznania świadków K. F., L. B., F. B., J. B., T. W., P. B., a nawet wyjaśnienia samego oskarżonego, który owe groźby przyznał. Z zeznań przywołanych świadków zdecydowanie i zgodnie wynika, że pokrzywdzona z obawy przed spełnieniem gróźb nie tylko opuściła z dzieckiem własne mieszkanie , ale ostrzegęła sąsiadów o groźbach podpalenia, zrelacjonowała im zachowanie oskarżonego, w tym groźbę przy pomocy siekiery, mocne uderzenie dziecka w głowę, powiadomiła policję, nocowała u sąsiadów.

Wszystkie te przejawy zachowania pokrzywdzonej nader dobitnie dowodzą jej uzasadnionej obawy spełnienia przez oskarżonego gróźb. Zatem znamiona występku z art.190 § 1 kk art. 64 § 1 kk oskarżony tym czynem wypełnił.

Myli się także apelujący kwestionując przypisanie oskarżonemu występku z art. 164 § 1kk. Ponad wszelką wątpliwość pożar mieszkania I. M., rozprzestrzeniający się na dach i całą kondygnację budynku, nie został zainicjowany np. samozapłonem, zwarcie instalacji elektrycznej (bo brak śladów takiej inicjacji pożaru) czy przypadkowym zaproszeniem ognia przez mieszkańców (bo byli od wielu godzin poza domem). Sposób rozprzestrzeniania się ognia dowodzi celowego podłożenia ognia, czego dopuścił się oskarżony, a wywód Sądu I instancji w tym zakresie jest w pełni trafny (k. 17-22 motywów). O sprawstwie oskarżonego nie świadczą dowody bezpośrednie, bo takie w sprawie nie występują. Jednakże ustalone elementy zachowania oskarżonego, tj. wielokrotne groźby podpalenia oraz przyznanie się oskarżonego J. G. i M. M. do podpalenia mieszkania siostry (a którzy konsekwentnie o tym fakcie zeznawali w toku procesu), jednocześnie jego wyjaśnienia co do tzw. alibi w czasie podpalenia budynku, nie znajdują żadnego potwierdzenia. Nie ujawniono żadnych okoliczności, świadczących o tym, by np. inna osoba poza oskarżonym, groziła pokrzywdzonej I. M. podpaleniem mieszkania czy artykułowała wobec niej pretensje, by pokrzywdzona pozostawała np. w jakimś poważnym konflikcie, nie znalazły też najmniejszego potwierdzenia wyjaśnienia oskarżonego, jakoby jacyś bliżej nie ustaleni mężczyźni mieli zamiar podpalenia mieszkania I. M.. Nie sposób zlekceważyć zachowania oskarżonego po popełnionym przestępstwie, ukrywał się, a za pośrednictwem świadka D. B. dopytywał się o treść zeznań świadków, przygotowując linię obrony. Zespół tych poszlak stanowi nierozzerwalny łańcuch, a wszystkie jego elementy Sąd Rejonowy dokładnie analizował. Krótka i wielce ogólnikowa argumentacja apelacji nie przekonuje o wadliwości wniosków Sądu Rejonowego.

Tak więc zawinienie oskarżonego jak i przyjęta kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonemu czynów wzbudza najmniejszych wątpliwości.

Bezasadnym byłoby oczekiwane przez apelującego obniżenie wymiaru kary, tak kar jednostkowych jak i łącznej pozbawienia wolności. Sąd I instancji potraktował oskarżonego wyjątkowo łagodnie, bo chociażby mimo uprzedniej wielokrotnej karalności sądowej oskarżonego, w tym działania w ramach recydywy specjalnej z art. 64 § 1 kk, dopuszczenia przestępstw głównie na szkodę członków swej najbliższej rodziny, wymierzył wszystkie kary bliżej dolnych granic ustawowego zagrożenia, przewidzianego w art. 190 § 1 kk, 245 kk oraz art. 164 § 1 kk, zaś przy ich łączeniu nie zastosował zasady kumulacji, lecz znaczną absorpcję. Nie sposób więc w sposób twierdzić, że wymierzone oskarżonemu kary cechuje rażąca surowość w rozumieniu art. 438 pkt. 4 kpk. Sam apelujący najwyraźniej dostrzega brak argumentów dla wsparcia zarzutu surowości kary, bo poza sformulowaniem samego zarzutu nie podaje żadnego jego uzasadnienia. Wypada tu podkreślić, że oskarżony nie tylko był już wielokrotnie karany sędownie, ale popełniając przedmiotowe przestępstwa na szkodę członków najbliższej rodziny w tym siostry, która go przygarnęła do domu i utrzymywała, dowiódł, że jest sprawcą niepoprawnym i wysoce zdemoralizowanym, wymagającym resocjalizacji w warunkach izolacyjnych. Gdyby w sprawie wniesiono apelację na niekorzyść oskarżonego, to z pewnością wymiar kary za czyn z art. 164 § 1 kk, zważywszy na jego okoliczności, skalę szkód w dobytku wielu rodzin i działanie oskarżonego z wyjątkową premedytacją, zostałyby podwyższone.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie §14 ust.2 pkt.4 oraz § 19 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. Nr 163 poz.1348 z późn. zm.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej oraz brak po stronie oskarżonego jakiegokolwiek majątku i dochodów.